

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/14/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010082
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010082.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o., so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/037/2013 zo 07. mája 2013, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/037/2013 zo 07. mája 2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500,- € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. 7000061219/8180 v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 28.06.2013, domáhala postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/037/2013 zo 07.05.2013.

Odporkyňa (ďalej aj „Rada“), ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“), rozhodnutím č. RP/037/2013 zo 07.05.2013 (vydaným v správnom konaní č. 121-

PLO/O-1054/2013) uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3.319,- € za porušenie povinnosti uvedenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV DOMA dňa 02.12.2012 o cca 17:53 hod. v trvaní cca 118 minút a 27 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) odvysielaný program SÚMRÁK nad Sommarholmom, bol prerušený zaradením reklamy štyrikrát.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že aj v zmysle smernice č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej len „smernica č. 2010/13/EÚ“) vyplýva, že audiovizuálne diela môžu byť prerušené televíznou reklamou a/alebo telenákurom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielateľ teda môže prerušiť aj časový úsek dlhší ako 30 minút, nemôže však prerušiť časový úsek, ktorý by bol kratší ako 30 minút. Uvedená povinnosť je zakotvená aj v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Námietku účastníka konania, že keď možno prerušiť audiovizuálne dielo zaradením reklamy aj keď jeho trvanie nepresahuje 30 minút, tak možno prerušiť aj nekompletný 30-minútový časový úsek audiovizuálneho diela, Rada nepovažovala za opodstatnenú. Zákonodarcu dal vysielateľom možnosť prerušiť zaradením reklamy aj programy netrvajúcce 30 minút. Skutočnosť, že väčšina audiovizuálnych diel nebude dosahovať presné násobky 30-minútových časových úsekov, nemá vplyv na povinnosť vysielateľa prerušovať audiovizuálne dielo zaradením reklamy len toľkokrát, koľko je kompletných 30-minútových časových úsekov.

Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 3.319,- €.

II.

Navrhovateľka vo svojom opravnom prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/037/2013 zo dňa 07.05.2013 zrušil a vec vrátil správnejmu orgánu na ďalšie konanie. Zároveň si v prípade úspechu uplatnila náhradu trov konania.

Navrhovateľka uviedla, že smernica č. 2010/13/EÚ v čl. 20 definuje pojem časový úsek pre potreby zaraďovania reklamy počas vysielania diela takto: každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Smernica predstavuje špeciálnu úpravu, ktorou sa má tak správny orgán, ako aj vysielateľ riadiť v prípade, ak neexistuje pre daný prípad špeciálna právna norma, presne upravujúca predmetnú oblasť. V Slovenskej republike však platí zákon č. 308/2000 Z. z., ktorý oblasť a problematiku zaraďovania a spôsobu zaraďovania reklamy do audiovizuálnych diel upravuje špecifickou úpravou, a to v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Zákonodarcu tak stanovil spôsob zaraďovania reklamy nasledovne: jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30 minútový časový úsek.

V prípade programu SÚMRÁK nad Sommarholmom bol netto čas diela 84 minút a 58 sekúnd, brutto čas diela 118 minút 27 sekúnd, t. j. počet začatých 30 minútových častí bol 3 x 30 minút a 1 x 28 minút a 27 sekúnd. Tým, že počas vysielania tohto diela vysielateľ zaradil štyri reklamné bloky, neporušil ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

Navrhovateľka ďalej namietala nepreskúmateľnosť napadnutého administratívneho rozhodnutia, nakoľko jeho výroková časť podľa jej názoru neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Podľa navrhovateľky v ňom absentuje popis spáchania skutku alebo popis ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé, akým konaním, akými výrokmi bol správny delikt spáchaný. Vo výrokovej časti teda absentuje popis, na základe ktorého by bol zrejmý spôsob, akým prišlo k protiprávnemu konaniu vysielateľa v súvislosti s odvysielaným programom. Zároveň navrhovateľka poukázala na rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 2SŽ/21/2010 zo dňa 18.05.2011, 5SŽ/9/2009 zo dňa 22.09.2009, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 2As/34/2006-73 zo dňa 15.01.2008 a rozsudok Mestského súdu v Prahe č. 7Ca/315/2007-59 zo dňa

30.01.2009.

Navrhovateľka uviedla, že administratívne rozhodnutie č. RP/037/2013 nepredstavuje ojedinelé rozhodnutie v rovnakej skutkovej a právnej veci. Rozhodnutím č. RP/034/2013 zo dňa 23.04.2013 odporkyňa rozhodla o porušení ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a uložila navrhovateľke sankciu vo výške 4.000,- € a tiež ďalším rozhodnutím č. RP/027/2013 zo dňa 09.04.2013 odporkyňa rozhodla o porušení ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a uložila navrhovateľke sankciu vo výške 3.319,- €. Podľa navrhovateľky môžu všetky začaté správne konania naplniť podstatu pokračujúceho správneho deliktu a ide o čiastkové útoky pokračujúceho správneho deliktu. Navrhovateľka poukázala na zrušujúce rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 5Sž/15/2011, 8Sž/21/2011, 8Sž/24/2011, 5Sž/24/2011, 8Sž/18/2011, 3Sž/19/2011, 3Sž/18/2011, 5Sž/17/2011, 5Sž/25/2011, 5Sž/23/2011 a 8Sž/23/2011. Správny orgán už uložil vysielateľovi tri finančné sankcie (3.319,- €, 4.000,- €, 3.319,- €) v úhrnnej výške 10.638,- €. V časti rozhodnutia č. RP/037/2013 o uložení sankcie vo výške 3.319,- €, napriek skutočnosti, že ide o minimálnu výšku uloženej sankcie podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. nie je táto sankcia dostatočne odôvodnená. Keďže v ďalších prípadoch môže ísť o pokračujúci správny delikt, a teda uloženie tejto sankcie predstavuje uloženie finančnej sankcie za čiastkový útok pokračujúceho správneho deliktu, považuje navrhovateľka výšku uloženej sankcie za nedostatočne odôvodnenú, a teda nepreskúmateľnú.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie č. RP/037/2013 zo dňa 07.05.2013 potvrdil. V dôvodoch uviedla, že námietku navrhovateľky, že keď možno prerušiť audiovizuálne dielo zaradením reklamy aj keď jeho trvanie nepresahuje 30 minút, tak možno prerušiť aj nekompletný 30-minútový časový úsek audiovizuálneho diela, považuje za neopodstatnenú. Zákonodarca dal vysielateľom možnosť prerušiť zaradením reklamy aj programy netrvajúcce dlhšie ako 30 minút. Z toho však nie je možné analogicky usúdiť, že možno prerušiť aj časové úseky nedosahujúce 30 minút v prípade programov trvajúcich viac ako 30 minút. Vnútroštátne orgány aplikácie práva sa musia vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva (t. j. aj v súlade so smernicou č. 2010/13/EÚ). Tak z ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj z čl. 20 ods. 2 smernice č. 2010/13/EÚ vyplýva, že časový úsek trvania audiovizuálneho diela musí trvať aspoň 30 minút, aby ho mohol vysielateľ prerušiť zaradením reklamy. 30-minútovým časovým úsekom sa myslí dokončený (celý) 30 minútový časový úsek a nie len jeho časť.

Vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 02.12.2012 o cca 17:53 hod.; spôsob spáchania správneho deliktu podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý spočíva v prerušení programu trvajúcceho 118 minút a 27 sekúnd, zaradením reklamy štyrikrát; správny delikt - protiprávnym konaním navrhovateľky je v prípade porušenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. zaradenie reklamného prerušenia v rámci predmetných programov do časového úseku, ktorý netrval 30 minút. Výroková časť rozhodnutia tak exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila, a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. explicitne ustanovuje, že audiovizuálne dielo trvajúcce dlhšie ako 30 minút možno prerušiť zaradením reklamy alebo telenákupu raz za každý 30 minútový časový úsek, a preto aby mohol vysielateľ takéto audiovizuálne dielo prerušiť zaradením reklamy štyrikrát, muselo by trvať minimálne 120 minút.

Podľa názoru odporkyne rozsudky, na ktoré poukázala navrhovateľka sa týkali porušenia inej zákonnej povinnosti a nie je ich možné na prejednávany prípad analogicky aplikovať. Najvyšší súd vo svojej judikatúre skonštatoval, že na to, aby mohli byť jednotlivé porušenia zákona č. 308/2000 Z. z. považované za čiastkové útoky v rámci jedného pokračujúceho správneho deliktu, musia tieto čiastkové útoky naplniť definíciu pokračujúceho trestného činu. Čiastkové útoky musí spájať objektívna súvislosť v čase, spôsobe spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať takýto správny delikt. Len skutočnosť, že páchatel' porušil tú istú povinnosť, nestačí

na vyhodnotenie jeho konania ako pokračujúceho správneho deliktu. V daných prípadoch išlo o rôzne programy, ktoré spolu žiadnym spôsobom nesúviseli, pričom jednotlivé správne delikty boli spáchané v rôznych dňoch. Odporkyňa tiež poukázala na skutočnosť, že už zo samotnej podstaty právnickej osoby je zrejmé, že nemá fyzickú existenciu, ale len právnu. Pokiaľ teda právnická osoba neexistuje, nemôže mať ani samotnú vôľu konať. Keďže vysielateľ nedisponuje vôľovou zložkou, nemožno v jeho prípade hovoriť ani o zámere spáchať správny delikt. Nemohlo ísť teda o pokračujúci správny delikt, nakoľko je to z podstaty právnickej osoby a definičných kritérií pokračujúceho správneho deliktu vylúčené. Jednotlivé správne konania boli začaté na rôznych zasadnutiach Rady z toho dôvodu, že Rada zistila možné porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s jednotlivými programami v rôznom čase. Zároveň, ak Rada zistila na jednom zasadnutí možné porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s viacerými programami, nezačínala pre každý program zvlášť správne konanie, ale v súlade so zásadou hospodárnosti konania a zároveň v prospech účastníka konania začala len jedno správne konanie, v ktorom boli obsiahnuté všetky programy. Vysielanie reklamy je hlavným zdrojom príjmov vysielateľov, a teda k prerušovaniu programov dochádza kontinuálne každý deň. V takom prípade potom nie je možné ustanoviť časový úsek, v rámci ktorého by sa posudzovali možné porušenia povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. ako pokračujúci správny delikt, nakoľko je zrejmé, že by vždy mohli vzniknúť ďalšie podozrenia na porušenie predmetnej povinnosti v súvislosti s neskoršie odvysielanými programami. V uvedených správnych konaniach ide o správne delikty páchané opakovane, a preto sa každý z nich posudzuje samostatne. Z toho dôvodu Rada rozhodla v jednotlivých správnych konaniach na rôznych zasadnutiach a samostatnými rozhodnutiami. Rada je viazaná tak subjektívnou, ako aj objektívnou lehotou na rozhodnutie a nie je možné po nej požadovať, aby čakala, či nezistí ďalšie možné porušenie predmetnej povinnosti, nakoľko by mohlo dôjsť k situácii, kedy by nemohla v dôsledku uplynutia lehôt rozhodnúť o správnom delikte.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 OSP a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní súdu dňa 18.06.2014 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 121-PLO/O-1054/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/037/2013 zo dňa 07.05.2013, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno priznať úspech.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľka v správnom konaní ani v konaní pred súdom nepoprela odvysielanie programu *Súmrak nad Sommarholmom* na televíznej programovej službe TV DOMA, rovnako neboli sporné ani spôsob a dĺžka prerušenia uvedeného programu reklamou, ani ich obsah a znenie.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 121-PLO/O-1054/2013 zo dňa 26.02.2013, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 15.03.2013. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu. V pripojenom administratívnom spise sa ďalej nachádza vyjadrenie navrhovateľky k správnomu konaniu zo dňa 03.04.2013, ktoré bolo Rade doručené dňa

09.04.2013, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 07.05.2013 a napadnuté rozhodnutie Rady.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV DOMA dňa 02.12.2012 o cca 17:53 hod. v trvaní cca 118 minút a 27 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) odvysielala program SÚMRAC nad Sommarholmom, ktorý boli prerušený zaradením reklamy štyrikrát. Toto konanie navrhovateľky je podľa odporkyne v rozpore s ustanovením § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., keďže predmetné programy bolo možné prerušiť zaradením reklamy len trikrát. Za uvedené jej odporkyňa uložila pokutu vo výške 3.319,- €.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaraďovať do vysielania televíziu reklamu ani telenákup.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej

programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319,- € do 165.969,- € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497,- € do 49.790,- €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. výslovne určuje, že zaradením reklamy alebo telenákupu je možné prerušiť každý 30 minútový časový úsek. Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový časový úsek. Programy, ktoré trvajú kratšie ako 30 minút zákonodarca umožnil prerušiť reklamou alebo telenákupom, avšak takúto výnimku nestanovil pri programoch, ktoré trvajú dlhšie ako 30 minút a pri prerušení reklamou alebo telenákupom sa delia na ucelené 30-minútové úseky. Výklad zákona, ktorý použil správny orgán v napadnutom rozhodnutí je aj v súlade s európskym právom, konkrétne so smernicou č. 2010/13/EÚ. Vnútroštátne orgány aplikácie práva (tak súdne, ako aj správne orgány) sa majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva.

Výrok administratívneho rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu spáchania. Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľky ohľadom výrokovvej časti rozhodnutia, keďže z výroku bolo zrejmé, kedy bol správny delikt spáchaný (02.12.2012 so začiatkom o cca 17:53 hod.) ako bol spáchaný (odvysielanie programu SÚMRAC nad Sommarholmom, ktorý bol prerušený reklamou štyrikrát, napriek tomu, že vzhľadom na jeho dĺžku mohol byť prerušený len trikrát) s uvedením ustanovenia zákona (§ 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.) a na akej programovej službe (na programovej službe TV DOMA). Z takto formulovaného výroku je zrejmé, o aký skutok ide a akým spôsobom došlo k porušeniu zákona. Výrok s obdobnou formuláciou posudzoval aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 322/2011 zo dňa 27.07.2011 a námietku sťažovateľa ohľadom formulácie výroku vyhodnotil ako nedôvodnú.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa posúdenia skutku, ako pokračujúceho správneho deliktu, najvyšší súd uvádza, že skutočnosť, že páchatel' porušil tú istú povinnosť nestačí na vyhodnotenie jeho konania ako pokračujúceho správneho deliktu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/41/2011). Odporkyňa použitím správnej úvahy posudzuje všetky protiprávne konania individuálne. O pokračujúci správny delikt by išlo v prípade ak čiastkové útoky, vedené jednotným zámerom, spojené rovnakým alebo podobným spôsobom spáchania, časovo spolu súviseli, súvisel by aj ich predmet útoku a naplnili by rovnakú skutkovú podstatu. Odporkyňa posúdila, že v danom prípade nebola naplnená podmienka objektívnej súvislosti v spôsobe spáchania protiprávneho konania a ani objektívna súvislosť v čase a predmete útoku jednotlivých konaní, na ktoré poukázala navrhovateľka. Subjektívna súvislosť, a teda jednotiaci zámer páchatel'a nepredstavuje len to, že páchatel' odvysielaním programov na svojich programových službách porušil tú istú povinnosť. Rovnako v prejednávacom prípade absentuje aj objektívna súvislosť, čas a spôsob spáchania správnych deliktov. Odporkyňa s použitím správnej úvahy posudzuje každý prípad individuálne z hľadiska naplnenia znakov správneho deliktu podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Skutočnosť, že k opakujúcemu sa porušeniu povinností vysielateľa došlo na jeho programových službách nie je dostatočná na vznik objektívnej súvislosti pokračujúceho správneho deliktu. Odporkyňa je pri rozhodovaní viazaná objektívnou a subjektívnou lehotou, ktorú je povinná dodržiavať.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou v opravnom prostriedku vymedzených dôvodov, nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/037/2013 zo dňa 07.05.2013 podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 01.10.2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na

účet súdu súdny poplatok v sume 500,- €. Účet najvyššieho súdu je vedený v Štátnej pokladnici pod č. 700 006 1219/8180.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že v konaní neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.